El lector diu

La conveniencia de plantar un pi á la plaça d'aquest nom salta á la vista; mes tantes vegades com s'ha provat de fer-ho l'intent no ha reixit. Cal reflexionar sobre el fracas. I dic la meva. Fa ja molts anys vaig volguer plantar dos pins al meu hort de Sant Just, i com aquella terra es terra de pins (o ho era quan la destral no exterminava dels boscos colossals que han fet de Catalunya una terra inhabitable) me va semblar que el millor seria trasplantar-los de petits per guanyar temps. L'un any darrera l'altre sempre es morien per precaucions que es prenguessin, aixecats amb un bloc de terra. ~~d'un any~~. Cal fer constar que el terrer del meu hort es continuació del d'un bosch proper á unes cent canas de distancia d'on es llevaven els planons. Un pagès, jà vell i ple d'experiencia, un dia que no en curava i en preguntar-li perquè ~~no~~ em contestà que el perquè no el sabia; però que ell, ~~com jo~~ per guanyar temps, com jo, havia plantat la una d'allà dalt (jo me la ensenyà) tres vegades seguides ~~i no durava any fins~~ endebades fins que hi plantà pinyons. ~~Dix~~ anys fa vint i dos anys (i mirant-s'el hi fugí ~~ofegí~~), fent-ho de ~~bo~~ veure! Dit i fet. Seguí ~~el seu~~ llur consell, ~~perquè~~ (l'experiencia sempre es sabia) i es colgaren ~~ben~~ vora mig pinyons, i tots ~~naixeren~~ naixeren. Dels cinc n'hi tallaren tres per massa espessos; dos en quedaren i tal es l'ufana amb que creixen que s'en menjan els atmetllers del voltant. Qui potest capere, capiat. — R. Turró

Dos "cuartilles " autógrafes de Mestre Turró ,
sobre el problema del pí de la Plassa del Pí ,
que no volía creixer.